

HLASITÉ RÁNY

a zářivé barvy

„Proč Nebeský Otec něco neudělá, aby ty hlasité zvuky zmizely?“ zeptala se Charlotte.

Heather Sullivanová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v USA.

Charlotte nesnášela hlasité zvuky! Neměla ráda, jak jí zvuky duní v uších ani jak se jí rozléhají v hlavě. Dokonce i když věděla, že je v bezpečí, cítila napětí, když skřípaly pneumatiky aut, jásaly davy nebo zněly bubny.

A Charlotte *opravdu* neměla ráda ohňostroje! Členové její rodiny toho vyzkoušeli mnoho, aby ji uklidnili, když se ozývaly hlasité zvuky. Tatínek jí koupil zvláštní ochranná sluchátka, aby jí pomohla zamezit hluku. Když hřmělo, maminka si s ní vlezla pod peřinu a přitulila se k ní. Charlotte se také modlila o pomoc, aby neměla strach.

Toto všechno pomáhalo. Ale hlasité zvuky v ní stále vyvolávaly strach.

„Dnes večer jdeme do parku na mimořádný ohňostroj,“ řekla maminka Charlottě. „Chceš jít s námi?“

Charlotte se zamračila. „Ale ohňostroje jsou tak hlučné.“

„Teď, když jsi starší, by mohlo být sledování ohňostrojů zábavnější,“ řekla maminka. „Budou tam všechny tvoje kamarádky. Můžeme s sebou vzít i tvá zvláštní ochranná sluchátka. Myslíš, že bys to mohla zkusit?“

Charlotte si povzddechla. „Dobře. Myslím, že to zkusím.“

Setkání v parku před odpálením ohňostroje začalo skvěle. Charlotte a její kamarádky pobíhaly po trávníku, dělily se o sladkosti a hrály hry. Brzy se setmělo. Charlotte se posadila, a zatímco nervózně hleděla na oblohu, nasadila si ochranná sluchátka.

PRÁSK! PRÁSK! BUM!

Charlottě bilo srdce rychleji a měla svíravý pocit na hrudi. Vyskočila a snažila se uniknout dunění, které znělo všude kolem ní.

Maminka utíkala za ní a vzala ji do náručí. Znovu se posadily a maminka ji pevně objala. Po Charlottině tváři stékaly slzy.

„Mrzí mě, že tě to vyděsilo,“ řekla maminka. „Jsem tu s tebou. Pojďme se zaměřit na barvy, aby sis tolik nevěšimala zvuků. Co vidíš?“

Charlotte se zhluboka nadechla. „Vidím zlatou, červenou a zelenou.“

„Teď zapoj nos,“ řekla maminka. „Co cítíš?“

„Cítím kouř a trávu,“ řekla Charlotte. „A popcorn!“

„A které další smysly můžeš teď zapojit?“

Charlotte zavřela oči. „Hmat. Když raketa vybuchne, cítím chvění v hrudi.“

„A co chuť?“ zeptala se maminka.

Charlotte vyplázla jazyk. „Cítím chuť ohňostroje.“ Zasmála se.

Toto vše v Charlotte probudilo zvědavost.

Jak lidé vytvářejí různé barvy? přemýšlela.

Proč ohňostroje vybuchují? Jak vytvářejí různé tvary?

Ohňostroje se teď nezdály tak děsivé.

„Mami, ohňostroje jsou úžasné!“ zvolala Charlotte.

Když maminka ukládala toho večera Charlotte do postele, Charlotte se zeptala: „Proč Nebeský Otec nezodpoví mou modlitbu, když Ho prosím, aby udělal něco, aby ty hlasité zvuky zmizely?“

Maminka se na okamžik zamyslela. „Nebeský Otec od nás vždy neodejme to, co nám nahání hrůzu,“ řekla. „Ale někdy nám pomůže vidět věci jinak nebo nám pošle někoho, kdo nás utěší.“

„Stejně jako pomohl mně dnes večer!“ zvolala Charlotte.

„Správně!“ Maminka se usmála. „Šla jsi na ohňostroj, i když ses bála. Pak ti Nebeský Otec pomohl utiřit tvé obavy. Také ti pomohl vidět krásu ohňostroje tím, že jsi zapojila další smysly.“

Charlotte si vzpomněla na zářivé barvy na obloze a usmála se. Stále neměla ráda hlasité zvuky. Pořád jí děsily. Ale věděla, že Nebeský Otec jí může vždy pomoci, aby byla statečná. ●

„Nebojž se, nebo jsem já s tebou.“
(Izaiáš 41:10).